

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 231/2012-48

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 23. októbra 2012 v senáte zloženom z predsedu Rudolfa Tkáčika a zo sudcov Jána Auxta a Ľubomíra Dobríka o prijatej sťažnosti Mgr. D. S., S., zastúpeného advokátom JUDr. M. B., K., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Poprad v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 15/2012 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 10 C 244/2002) takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo Mgr. D. S. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Poprad v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 15/2012 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 10 C 244/2002) porušené bolo.

2. Okresnému súdu Poprad prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 15/2012 konal bez zbytočných priet'ahov.

3. Mgr. D. S. priznáva finančné zadost'učinenie v sume 3 000 € (slovom tritisíc eur), ktoré je Okresný súd Poprad povinný vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Okresný súd Poprad je povinný uhradiť Mgr. D. S. trovy konania v sume 262,26 € (slovom dvestošesťdesiatdva eur a dvadsaťšesť centov) na účet advokáta JUDr. M. B., K., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 231/2012-24 z 13. júna 2012 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v časti na konanie s'ťažnosť Mgr. D. S. (ďalej len „s'ťažovateľ“), v ktorej namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Poprad (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 15/2012 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 10 C 244/2002).

Predseda okresného súdu vo vyjadrení k s'ťažnosti sp. zn. Spr/130/2012 zo 4. mája 2012 okrem iného uviedol: „*Sme toho názoru, že s'ťažnosť nie je dôvodná. Návrh na začatie konania vo veci sp. zn. 10 C/244/2002 bol na tunajšom súde podaný dňa 20. 03. 2002. Vec bola pridelená na prejednanie zákonnej sudkyňi Mgr. M. P., Dr., ktorá vyslovila vo veci predpojatosť a následne dňom 26. 03. 2002 bola vec pridelená na prejednanie sudkyňi JUDr. G. K. Zákonná sudkyňa rozhodla dňa 15. 04. 2002 o návrhu na vydanie predbežného opatrenia, proti ktorému podal s'ťažovateľ odvolanie. Taktiež dňa 30. 04. 2002*

podal námietku zaujatosti voči konajúcej sudkyňi. Odvolací súd o odvolaní rozhodol dňa 8. 3. 2003. Vzhľadom na preloženie konajúcej sudkyne na Krajský súd v Prešove dňom 2. 7. 2004 bola vec pridelená na prejednanie sudkyňi JUDr. M. K. Vo veci boli vytýčené pojednávania na deň 17. 9. 2004, 14. 10. 2004, ktoré boli odročené na žiadosť sťažovateľa, potom na deň 5. 11. 2004, 21. 1. 2005 a na deň 4. 3. 2005, kedy bol vo veci vyhlásený rozsudok. Sťažovateľ podal voči rozsudku odvolanie. Rozsudkom Krajského súdu... zo dňa 13. 09. 2007 bol potvrdený rozsudok súdu I. stupňa.

Dňa 3. 12. 2007 podal sťažovateľ vo veci dovolanie. Spis bol predložený dovolaciemu súdu, ktorý vrátil spis tunajšiemu súdu za účelom ďalšieho dokazovania, za účelom výsluchu svedkov. Dňa 20. 6. 2008 sťažovateľ podal námietku zaujatosti voči konajúcej sudkyňi v dôsledku čoho musel byť spis predložený odvolaciemu súdu, ktorý uznesením zo dňa 12. 08. 2008 rozhodol tak, že konajúca sudkyňa nie je vylúčená z rozhodovania a prejednávania veci. Po vrátení spisu sudkyňa vykonala výsluch svedkov podľa pokynov dovolacieho súdu a následne bol spis vrátený dovolaciemu súdu.

Najvyšší súd... uznesením č. k. 5 Cdo 301/2008 zo dňa 2. 12. 2009 zrušil rozsudok Krajského súdu v Prešove a vrátil vec na ďalšie konanie. Dňa 4. 10. 2010 bol vo veci podaný návrh na vydanie predbežného opatrenia. Z tohto dôvodu Krajský súd... dňa 14. 10. 2010 vrátil tunajšiemu súdu spis a dňa 2. 11. 2010 bolo rozhodnuté tak, že súd nariadil predbežné opatrenie. Zo strany právneho zástupcu navrhovateľa bolo vo veci podané odvolanie. Odvolací súd napadnuté uznesenie potvrdil a uznesením zo dňa 24. 2. 2011 zrušil rozsudok súdu I. stupňa a vec vrátil na ďalšie konanie.

Dňa 1. 4. 2011 konajúca sudkyňa vyslovila vo veci svoju zaujatosť z dôvodu, že sťažovateľ vedie proti nej konanie o ochranu osobnosti. Krajský súd v Prešove zo dňa 21. 4. 2011 rozhodol, že sudkyňa nie je vylúčená z prejednávania veci. Dňa 14. 06. 2011 sťažovatelia podali návrh na zrušenie predbežného opatrenia. Dňom 11. 08. 2011 bol z ich strany zaplatený súdny poplatok a súd o návrhu rozhodol uznesením zo dňa 6. 9. 2011 tak, že návrh zamietol. Zároveň bol vo veci vytýčený termín pojednávania na deň 27. 10. 2011, avšak dňa 26. 9. 2011 sťažovatelia podali odvolanie proti uvedenému uzneseniu v dôsledku čoho bol spis predložený Krajskému súdu v Prešove, ktorý o odvolaní rozhodol dňa 29. 11. 2011 tak, že napadnuté uznesenie potvrdil.

Zároveň dňa 7. 10. 2011 zo strany právneho zástupcu navrhovateľky bol podaný návrh na prerušenie konania do právoplatného skončenia veci vedenej na Krajskom súde... pod sp. zn. 1 S/77/2011. O návrhu na prerušenie konania rozhodol súd dňa 13. 2. 2012 tak, že konanie prerušil, pretože rozhodnutie v uvedenej veci má právny význam pre rozhodnutie vo veci samej. Sťažovateľ podal voči uvedenému uzneseniu odvolanie a z tohto dôvodu bol dňa 5. 4. 2012 spis predložený na rozhodnutie odvolacieho súdu.

Vzhľadom na vyššie uvedené máme za to, že zo strany Okresného súdu Poprad nedošlo k prietahom pri prejednávaní veci. Poukazujeme na to, že z hľadiska právnej a najmä skutkovej zložitosti ide o vec náročnú, kde pre rozhodnutie vo veci bolo potrebné vykonať rozsiahlejšie dokazovanie najmä výsluchom viacerých svedkov a zabezpečením listinných dôkazov. Celkovú dĺžku konania ovplyvnila aj tá skutočnosť, že vec musela byť opakovane predkladaná odvolaciemu súdu vzhľadom na vznesené námietky zaujatosti zo strany navrhovateľa voči konajúcim sudcom, ako aj z dôvodov odvolania sťažovateľa voči viacerým uzneseniam procesného charakteru...“.

Rovnaké procesné úkony okresného súdu v namietanom konaní zistil aj ústavný súd z obsahu súdneho spisu a vyjadrení účastníkov.

Navyše, ústavný súd zistil, že krajský súd na základe odvolania sťažovateľa uznesením sp. zn. 6 Co/77/2012 z 27. júna 2012 zmenil uznesenie okresného súdu z 13. februára 2012 (ktorým prerušil konanie o neplatnosť darovacej zmluvy do právoplatnosti iného konania vedeného na krajskom súde pod sp. zn. 1 S/77/2011) tak, že návrh žalobkyne zamietol.

Dňa 10. septembra 2012 okresný súd určil termín pojednávania na 26. október 2012.

Právny zástupca sťažovateľa sa k stanovisku okresného súdu vyjadril podaním z 28. septembra 2012, v ktorom sa okrem iného uvádza:

„Ústavný súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. III. ÚS 231/2012-24 zo dňa 13. 6. 2012 prijal sťažnosť Mgr. D. S., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej

republiky postupom Okresného súdu Poprad vedenom pod sp. zn. 11 C 15/2012, pôvodne vedenom pod sp, zn. 10 C 244/2002 na ďalšie konanie.

Sťažovateľ využíva možnosť vyjadriť sa k stanovisku Okresného súdu Poprad, keď uvádza, že v konaní vedenom pod pôvodnou sp. zn. 10 C 244/2002 vždy iniciatívne a od samého začiatku konania navrhoval relevantné dôkazy tak listinné, ako aj výsluch svedkov a vyhotovenie znaleckého posudku na objektívne posúdenie predmetu sporu, čo mu zo strany konajúcej sudkyne bolo JUDr. K. v celosti zamietnuté.

Nie zavinením sťažovateľa, prípadne jeho nečinnosťou je v súčasnosti, t. j. po 10 rokoch a šiestich mesiacoch trvania predmetu sporu právny stav taký, že iba teraz začne súd prvého stupňa vykonávať dôkazy, ktoré navrhoval vykonať ešte na prvom pojednávaní, pričom prvé pojednávanie prvostupňový súd určil a uskutočnilo sa dňa 5. 11. 2004 a ako je zrejmé, súd všetky ním navrhované dôkazy zamietol a vyjadrenia sťažovateľa, ako aj procesné návrhy spochybňujúce znalecký posudok a konflikt záujmov ustanovenej opatrovníčky k predmetu konania a účastníkom konania konajúca sudkyňa JUDr. K. neakceptovala a počas celého konania na ne neprihliadala. Všetky návrhy sťažovateľom podané boli zamietnuté, aj keď tak sťažovateľ činil na troch nariadených pojednávaniach.

Rozhodnutie o predmete sporu je výlučne v právomoci všeobecných súdov. Nie je predmetom ďalšieho konania pred Ústavným súdom Slovenskej republiky sťažovateľom uvádzaná skutočnosť, že predmetom sporu je určenie absolútnej neplatnosti právneho úkonu (pre údajnú duševnú poruchu matky sťažovateľa a to darovacej zmluvy spísanej formou notárskej zápisnice dňa 18. 11. 1997, kedy na Notárskom úrade v Poprade u prom. práv. O. P. bola spísaná Notárska zápisnica N 438/97, Nz 449/97, ktorou jeho matka A. S. darovala synovi - sťažovateľovi znehodnotenú a v pôvodnom stave nachádzajúcu sa nehnuteľnosť zapísané na LV 1980 v k. ú. S.

Všeobecnému súdu - konajúcemu súdu, ktorým je Okresný súd Poprad sťažovateľ uviedol tú podstatnú skutočnosť, že jeho matka v tom istom období D. M., rod. S., ktorá je od roku 2001 súdom ustanovenou opatrovníčkou matke sťažovateľa darovala vedľajšiu nehnuteľnosť zapísanú na LV 1936 v k. ú. S. a to formou notárskej zápisnice N 41/98 spísanej prom. práv. O. P., ktorú p. M. nespochybňuje a o ktorej tvrdí, že je platná a účinná - D. M. je sestrou sťažovateľa. Sťažovateľom uvádzaná skutočnosť v procese rozhodovania súdu nenašla vyjadrenie v rozhodnutí súdu o tejto skutočnosti.

Z dôvodu, že Ústavný súd SR rozhodol a prijal sťažnosť sťažovateľa len v rozsahu namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, k ďalším skutočnostiam uvádzaných v písomných vyjadreniach Okresného súdu Poprad sa sťažovateľ nevyjadruje.

Vzhľadom na súčasnú skutočnosť a viac ako 10 rokov pretrvávajúce neisté právne postavenie sťažovateľa ako vlastníka nehnuteľností zapísaných na LV 1930 k. ú. S., ktoré od roku 1997 finančne zhodnotil o viac ako 120 000,00 EUR a na ktorých od roku 2002 je uvádzaná obmedzujúca poznámka v zapísanom predbežnom opatrení vydanom Okresným súdom Poprad, sťažovateľ je presvedčený, že výška nemajetkovej ujmy 3 000,00 EUR je k dĺžke konania a obmedzeniu jeho vlastníckeho práva a tým aj jeho finančne stratených investícií do uvedených nehnuteľností je neprimeraná.

V prípade, že by bol konajúci súd riadne konal a o nároku rozhodol, sťažovateľ by uplatňoval na príslušnom súde právo na vydanie bezdôvodného obohatenia voči vlastníčke za vložené investície a zhodnotenie nehnuteľnosti zapísaných v LV č. 1980 k. ú. S., pokiaľ by súd takejto žalobe vyhovel. K dnešnému dňu by boli ukončené konania, či by v nich bol sťažovateľ úspešný, resp. neúspešný. Takto stav sporových konaní by bol ukončený a ukončilo by sa tým aj neisté postavenie sťažovateľa.

Pri posudzovaní upravenej nemajetkovej ujmy, ktorú sťažovateľ požaduje, poukazuje na zákonnú skutočnosť - súdny poplatok z bezdôvodného obohatenia pri jeho výške 120 000 000,00 Eur predstavuje 7 200,00 EUR.

Navrhujem, aby Ústavný súd Slovenskej republiky pri svojom rozhodovaní prihliadol na závažnosť spôsobovanej ujmy sťažovateľovi spôsobenou viac ako 10 ročnou nečinnosťou Okresného súdu Poprad, skutočnosťou, že viac ako 10 rokov sú obmedzované jeho vlastnícke práva nariadeným predbežným opatrením a preto sťažovateľ navrhuje v súlade s čl. 127 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky zmenu uplatneného finančného zadostučinienia z pôvodnej sumy 3 000,00 EUR na primerané finančné zadostučinenie vo výške 10 200,00 EUR.

Sťažovateľ zároveň oznamuje, že netrvá na verejnom ústnom pojednávaní.“

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil od ústneho pojednávania, keďže od neho nebolo možné očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľ sa sťažnosťou domáhal vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou „Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu“ (m. m. IV. ÚS 221/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania

postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (IV. ÚS 74/02, III. ÚS 111/02, III. ÚS 142/03) zohľadnil tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva ústavný súd prihliada v rámci prvého kritéria aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. IV. ÚS 202/05, III. ÚS 81/07).

1. Pokiaľ ide o právnu zložitosť veci vedenej okresným súdom, ústavný súd bral do úvahy skutkový stav a platnú právnu úpravu relevantnú pre rozhodnutie, ako aj charakter veci. Predmetom sporu je návrh o neplatnosť darovacej zmluvy s prísl. podaný proti sťažovateľovi ako odporcovi. V okolnostiach prípadu ústavný súd predmetný spor po právnej stránke hodnotí ako bežnú občianskoprávnu vec patriacu do rozhodovacej agendy všeobecného súdnictva, a preto namietané konanie nemožno považovať za právne zložitú. Takéto návrhy sú dlhodobo štandardnou súčasťou rozhodovacej agendy všeobecných súdov. Vo vzťahu k faktickej zložitosti veci ústavný súd pripúšťa, že „*pre rozhodnutie vo veci bolo potrebné vykonať rozsiahlejšie dokazovanie najmä výsluchom viacerých svedkov a zabezpečením listinných dôkazov*“, ale zároveň konštatuje, že ani prípadná skutková zložitosť veci nemôže ospravedlniť doterajšiu dĺžku tohto konania.

2. Pri posudzovaní druhého kritéria ústavný súd dospel k záveru, že aj správanie sťažovateľa prispelo k doterajšej dĺžke posudzovaného konania. Na jeho priebeh malo vplyv početné využívanie opravných prostriedkov sťažovateľom proti takmer všetkým rozhodnutiam okresného súdu vydávaným v priebehu konania (napr. odvolania proti nariadenému predbežnému opatreniu z 15. apríla 2002, proti rozsudku okresného súdu zo 4. marca 2005, dovolanie proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 5 Co 63/06

z 13. septembra 2007 a odvolanie proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 10 C/244/2002 z 2. novembra 2010), ako aj opakované podávanie námietok zaujatosti proti konajúcim sudcom (ale aj sudkyňi pôsobiacej na krajskom súde) v podaniach sťažovateľa z 30. apríla 2002, 13. februára 2006 a 18. júna 2008 doplnenú 30. júla 2008. Z obsahu uznesenia krajského súdu sp. zn. 3 Nc 45/02 z 27. mája 2002, uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Nc 7/2007 z 28. mája 2007, uznesenia krajského súdu sp. zn. 13 Ncc 8/2008 z 12. augusta 2008 totiž vyplýva, že ani jedna zo sťažovateľom podaných námietok zaujatosti nebola úspešná.

Ústavný súd pri hodnotení postupu sťažovateľa bral do úvahy tú skutočnosť, že sťažovateľ ako účastník konania sám podával opravné prostriedky, ktoré síce mali vplyv na doterajšiu dĺžku konania, ale na tieto úkony má sťažovateľ právo. Ak v dôsledku uplatnenia procesných práv účastníkom konania dochádza k predĺženiu konania, zodpovednosť za tento stav neznáša oprávnená osoba, ale nemožno ju pripísať ani štátnemu orgánu konajúcemu vo veci (III. ÚS 242/03, IV. ÚS 218/04).

3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v konaní a vzniknuté prieťahy posudzoval ako celok s prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu. Ústavný súd na základe svojich zistení konštatuje, že i keď v priebehu takmer viac ako 10-ročného konania bolo zistené iba jedno väčšie obdobie nečinnosti v trvaní viac ako 12 mesiacov, od 30. júla 2003, keď bol spis vrátený z krajského súdu, do 18. augusta 2004, keď určil termín pojednávania na 17. september 2004, a nemožno mu vytknúť inú dlhodobejšiu nečinnosť, v danom prípade je z ústavného hľadiska neakceptovateľné, že počas 10 rokov nie je ešte v spore účastníkov konania právoplatne rozhodnuté (hoci na tomto konštatovaní nesie svoj nemalý podiel aj krajský súd, ktorý odňal sťažovateľovi právo na reálny prístup k súdu, a z toho dôvodu boli zrušené aj rozhodnutia krajského súdu a okresného súdu).

Vzhľadom na uvedené zistenia preto ústavný súd neakceptoval vyjadrenie okresného súdu, že sťažnosť sťažovateľa je nedôvodná.

Ústavný súd zdôrazňuje, že občianske súdne konanie, ktoré trvá tak dlho, ako to je v danej veci, možno už len na základe jeho posúdenia v celku považovať za nezlučiteľné s imperatívom ustanoveným v čl. 48 ods. 2 ústavy. Takáto zdlhavosť konania predlžuje stav právnej neistoty dotknutej osoby do tej miery, že sa jej právo na súdnu ochranu stáva iluzórnym, a teda ho ohrozuje vo svojej podstate (mutatis mutandis I. ÚS 39/00, I. ÚS 66/03, III. ÚS 113/07).

Vychádzajúc zo samotnej dĺžky konania a z dosiahnutých výsledkov okresného súdu ústavný súd preto dospel k záveru, že v konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 11 C 15/2012 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 10 C 244/2002) bolo porušené základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

III.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Z ustanovenia § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde vyplýva, že ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovateľ žiadal priznať od okresného súdu finančné zadosťučinenie v sume 10 200 € najmä s ohľadom na dlhoročné prietahy a na spôsob, akým došlo k porušeniu jeho základného práva.

Pri určení primeraného finančného zadost'učinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadost'učinenie podľa čl. 41 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

V danom prípade ústavný súd pri rozhodovaní o priznaní finančného zadost'učinenia prihliadol na tú skutočnosť, že sám sťažovateľ sa svojim správaním podieľal na vzniknutých priet'ahoch (pozri bod 2 stranu 8 nálezu), a za týchto okolností ústavný súd rozhodol, že priznané finančné zadost'učinenie v sume 3 000 € je primerané okolnostiam danej veci.

Ústavný súd napokon rozhodol aj o náhrade trov právneho zastúpenia, ktoré vznikli z dôvodu právneho zastúpenia sťažovateľa v konaní pred ústavným súdom advokátom JUDr. M. B. Sťažovateľ si uplatnil trovy právneho zastúpenia spolu v sume 262,26 € za dva úkony právnej služby, ktoré bližšie neupresnil. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Ústavný súd podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) zistil, že uplatnená náhrada trov konania v sume 262,26 €, a to za dva úkony právnej služby (príprava a prevzatie veci a písomné vyhotovenie sťažnosti – vykonané v roku 2012 a dvakrát režijný paušál) je nižšia ako suma vypočítaná ústavným súdom, a preto neodporuje tejto vyhláške. Z uvedeného dôvodu priznal sťažovateľovi trovy konania v požadovanej sume (bod 4 výroku nálezu).

Trovy konania je okresný súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. októbra 2012